

A Balaton keletkezése (monda)

Valamikor réges-régen élt Bakony erdejében egy hatalmas sárkány, akinek huszonnégy feje volt. Mind a huszonnégy fejéből lángcsóvák csaptak ki, ha nem kapta meg napi táplálékát: huszonnégy gyönyörű lányt. Egy napon aztán a környék legerősebb legényének, Balatonnak a mátkájára került sor:

- Nem, a mátkámat nem adom a szörnyetegnek, megvédem tőle az életem árán is!

Eltelt egy nap, eltelt kettő, három, a lány csak nem érkezett, és ezért az egész vidék zengett a sárkány üvöltésétől, beleremegtek a Bakony összes fái is.

A tizenharmadik napon aztán a förtelmes állat tüzet okádva kitört barlangjából, és a földet kaparta.

Szempillantás alatt hatalmas meder keletkezett, melyből forrás tört fel. Másnapra a hegyek aljában kis tavacska kékllett. A megdühödött sárkány követelte Balaton mátkáját. A legény elbúcsúzott mátkájától, mind két kezébe szablyát fogott, csónakba ült és átevezett a sárkányhoz:

- Ha közelembbe jössz, az életeddel fizetsz, Balaton!

De a vitéz nem fordult vissza, és hamarosan ádáz küzdelem kezdődött. Hulltak a sárkányfejek, nagyot csobbant tőlük a víz, de a maradék fejek lángnyelvei mindig jobban égtek az ifjú testét. Az utolsó levágott fejjel együtt Balaton is holtan zuhant a habokba.

Az emberek egyik szeme nevetett, mert megszabadultak a zsarnoktól, a másik szemük sírt, mert elvesztették a hőst, és az ő tiszteletére elnevezték a tavat Balatonnak.

A leány mátkája elvesztése miatt kedvese után ugrott. Most is a tó mélyén fekszenek csendesen, örök nyugalomban.